

**ENTREVISTA A SERGI GARCIA,
Psicòleg del Centre Jove de Salut de l'Ajuntament de Girona**

En Sergi Garcia, exerceix com a psicòleg al Centre Jove de Salut de l'Ajuntament de Girona des del 2018. Comparteix aquesta tasca amb la de director local de Creu Roja Joventut de Girona.

En el Centre Jove de Salut de Girona s'atén de forma preventiva als i les joves de Girona fins als 25 anys d'edat; de manera gratuïta, anònima i confidencial. És un servei molt maco i necessari per aquest col·lectiu. Estic molt content de formar-ne part i de fer la feina que fem!

Les preguntes del CEM

- **Alguna anècdota o algun record especial de la seva activitat?**

Ostres, tinc anècdotes força divertides amb algunes persones, però preferiria no reproduir-les aquí per mantenir la confidencialitat dels implicats/des...

- **Des de la seva experiència personal i professional, com veieu el món de l'educació actual i quins us sembla que són els principals reptes ?**

El món de l'educació fa el que pot, m'agrada pensar que com tothom. És cert que en part està obsolet, i que hi ha algunes coses que grinyolen a ple s. XXI; però també hi ha molts centres educatius amb professionals molt capaces i capaços que estan fent grans avenços. Des del meu punt de vista, el principal repte que tenim som nosaltres mateixos i mateixes. La nostra forma de pensar i entendre l'educació patina perquè la nostra forma de pensar i entendre la vida també patina. I em refereixo tant a l'educació formal, com a la no formal: totes i tots podem ser educadors/es en un sentit o un altre. Per això cal estar atent a què ensenyem als altres.

Per mi, el més important és educar buscant el desenvolupament humà, entès com a alguna cosa més que l'economia o el prestigi i aquestes coses... Buscar que tu i jo puguem créixer d'aquest intercanvi que és el procés educatiu. Que avui siguem més savis/es que ahir, en tots els sentits. Però sovint seguim educant des de la por ("si no estudies, no seràs ningú", "a la selectivitat et jugues el futur", "si no m'escoltes, et castigaré", etc.). Idees com aquestes encara són freqüents al món de l'educació. Juguem a fer com si no, però indirectament aquests missatges arriben a l'alumnat. Encara és estrany l'alumne/a que finalitza l'educació secundària sense haver sentit cap missatge per l'estil.

En resum, ens queda feina per fer, però l'estem fent molt bé! Avui dia el món de l'educació és més ric que ahir. De mica en mica.

- **Què ens podria explicar de l'educació que va rebre vostè? Hi ha algun fet o alguna**

persona que creu que el va influir d'alguna manera especial?

Mentre estàs viu o viva, fas aprenentatges. Totes i tots seguim rebent educació, d'una forma o altra. Els puc parlar de l'educació que he tingut fins ara. Durant la meva trajectòria acadèmica formal, vaig esforçar-me en treure sempre el màxim rendiment de mi mateix. Vist en perspectiva, això em va aportar alguns resultats positius, però també em vaig perdre moltes coses. Si hagués de resumir en una frase el més important que vaig aprendre a l'institut o a la universitat, seria una cosa així: si fas alguna cosa, fes-la perquè et neix de dins, perquè sents profundament que has d'anar cap allà. La resta és alimentar la por, com deia abans. I avui en dia, si d'alguna cosa anem servits, és de por.

I sí, hi ha moltes persones que em van influir de manera especial. Recordo una professora, a l'institut, que tenia tendència a dir-nos que "només ens aguantava per pagar la hipoteca" i que "sort que no havia tingut fills, perquè no ens suportava". Una altra ens va arribar a dir que "en una classe no es pot ser feliç, s'ha d'estar seriós mirant el llibre". Ella, evidentment, es passava una bona part de la seva vida dins d'una classe. Em van ensenyar cap on no havia d'anar. En aquella època, jo les jutjava i les responsabilitzava del malestar emocional que tenia. Vist en perspectiva, segurament elles estaven molt tristes i enfadades, i ho feien tan bé com sabien. Espero que amb els anys s'hagin enamorat una mica més de la seva professió.

D'altra banda, però, també recordo docents molt bons/es. Persones súper-compromeses amb la tasca educativa, que em van ajudar molt en moments en què ho necessitava. Em van ensenyar cap a on havia d'anar... Totes i tots podem ajudar als altres, sigui de la manera que sigui. Cada dia tens aquesta oportunitat: aprofita-la! Educar és més que posar exercicis, establir normes o llegir una presentació. Les persones transmetem molt més que el que diem. Cada gest, cada intenció..., porta una càrrega que es vessa al món.

En aquest sentit, per exemple, recordo pocs continguts teòrics del batxillerat, però recordo què em va ensenyar de veritat cada docent. El d'història, que la vida, amb un toc d'humor, és més agradable. El de català, que la humilitat és de les virtuts més grans de l'ésser humà (avui en dia encara quedo amb ell de tant en tant per fer el cafè). La de castellà, que busqui allò que necessito abans que allò que ambiciono. La de filosofia, que cadascú té la seva perspectiva i cap és veritat. Però no recordo qui va disparar a qui a no sé quina guerra, ni quan toca utilitzar els verbs "ser" o "estar", ni quin poeta va marcar més el s. XIX, ni quin filòsof dubtava de no sé què. En conclusió: educar, en essència, és una cosa que transcendeix als conceptes. Els continguts són importants, però no més que tota la resta. Se'm fa difícil posar-hi paraules... Espero haver-me explicat.

- **Quina és la seva vinculació actual amb el món de l'educació (familiar, professional, investigació, medis de comunicació...)**

Tinc diverses vinculacions amb el món de l'educació. En primer lloc, tant el meu pare com la meva mare són mestres d'escola. El sistema educatiu l'he viscut des de dins i des de fora (cada dia des de petit, tema recurrent a taula). M'he nodrit així, i per això tinc tan clar que els i les mestres, abans que mestres són persones. I, com en tots els col·lectius, hi ha gent sàvia i feliç, i gent trista i enfadada. L'important és que podem passar d'un grup a l'altre, si ens adonem que estem a un grup que no ens agrada gaire... No és fàcil, en el sentit que haurem de posar-hi esforç i voluntat, però podem fer-ho. No ha de ser excusa.

D'altra banda, a nivell professional també estic vinculat al món de l'educació, atès que al Centre Jove hi venen molts/es alumnes a fer tallers de prevenció de conductes de risc. I això també és educar, clar. De la mateixa manera, fem coordinacions amb els equips psicopedagògics dels centres quan és necessari, assessorem a professionals que ho sol·liciten, etc.

**Parlem de la pel·lícula del IX Cinefòrum Educació de Girona
"Cisne Negro" (Estats Units, 2010)**

- **Quina opinió li mereix la pel·lícula que hem seleccionat?**

La pel·lícula ens mostra la vida de la Nina, una noia que viu amb la seva mare i ha entregat la seva vida al ballet. A mesura que avancem en el film, anem descobrint la complexitat del seu personatge. Sembla ser que la mare l'ha sobreprotegit durant temps. Totes dues són persones molt solitàries, tenen poques amistats. També pot ser que la mare hagi projectat les seves frustracions de joventut en la Nina. En qualsevol cas, la Nina no és feliç. S'esforça molt per aconseguir ser perfecta, encara que li hagi de costar la salut. I això és el que acaba passant.

Al llarg de la pel·lícula anem veient com la personalitat de la Nina, en la seva obstinada cerca de la perfecció, xoca una i altra vegada contra un mur. Ningú pot ser perfecte. Voler ser perfecta és, precisament, el seu defecte més gran. El control no li permet deixar-se anar. Això la porta a un espiral d'autoexigència, maltractes, autolesions, relacions insanes, al·lucinacions, deliris, s'indueix el vòmit... Un espiral autodestructiu, bàsicament. En aquest sentit, es poden endevinar alguns trastorns psicològics que la protagonista va incubant; no només trastorns de la conducta alimentària, sinó també de tipus psicòtic i/o dissociatiu.

- **La problemàtica que planteja li és propera, l'ha viscuda?**

Sí, m'és força propera. Tant perquè em dedico a la psicologia, com a nivell personal. Jo tenia una amiga que va desenvolupar un quadre psicòtic greu, fa uns anys. Patia molt. Vaig acompanyar-la tan bé com vaig saber, espero que estigui bé... I a la meua família hi ha hagut més d'un cas de trastorn de la conducta alimentària. De fet, un germà de la meua mare va morir als anys noranta per aquest motiu. El diagnòstic exacte no el conec, però sé que va morir perquè va deixar de menjar i el seu organisme es va consumir. En qualsevol cas, els trastorns mentals no són cap broma. És millor buscar ajuda si creiem que la podem necessitar. Mai és massa tard.

- **Té aplicació a l'àmbit en el qual es mou?**

Sí, en té. Des de l'àmbit en què treballo, el que busquem és evitar arribar a l'extrem de desenvolupar un trastorn. És a dir, fem un abordatge preventiu i de promoció de la salut. En aquest sentit, és una pel·lícula molt interessant per treballar els aspectes que comentava: la distorsió de l'auto-imatge i la realitat, les alteracions de consciència i personalitat, les relacions insanes, etc. I per analitzar també que, en rebutjar una part de nosaltres mateixes/os, acabem rebutjant-nos del tot. Generem una lluita de jo contra mi. És a dir, el film pot servir per veure l'avantatge d'acceptar i acollir la nostra ombra, abans no s'encarregui d'ocupar per la força el lloc que li pertany legítimament, de tant negar-la.

- **Quin és el missatge principal que n'hem d'extreure?**

Si no gaudeixes de ballar, per què balles?.

- **A qui és de més utilitat el contingut de la pel·lícula (pares, nanos, alumnes especials, etc..)**

La pel·lícula pot ser d'utilitat a qualsevol persona que estigui oberta a rebre'n un missatge. Com amb totes les obres d'art, cadascú és lliure de fer-hi les seves interpretacions o aprenentatges. Al capdavant, una pel·lícula (o qualsevol altra forma d'expressió) et mostra qui ets tu.

Tant si ets mare, com pare, fill, mestre/a, alumne/a, etc. el film et pot ajudar a comprendre't una mica més a tu mateix/a, als altres i al per què ens passa el que ens passa. Sobretot en relació a aquesta idea de perseguir un desig fins al punt de sacrificar la pròpia felicitat o benestar. Vius com el cigne blanc, com el cigne negre, o deixes espai per a tots dos?